

Arrest

nr. 138 734 van 18 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 september 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 oktober 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. LEPINOIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Via een op 24 augustus 2011 gedateerd schrijven diende verzoekster een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 2 september 2013 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, die haar op 19 september 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.08.2011 met aanvulling op 25.01.2012 werd ingediend door :

*[G.F.] [...]
nationaliteit: Algerije
[...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat haar zus en diens Portugese partner en kind in België wonen; zij verklaart echter niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor haar zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat betrokkene de familieband niet aantoot. De loutere vermelding dat betrokkene familie heeft in België volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8. Bovendien dient opgemerkt te worden dat betrokkene de familieband niet aantoot met haar zus.

Betrokkene beweert dat zij geen familie meer heeft in haar land van herkomst. Betrokkene toont dit echter niet aan. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Het is aan betrokkene dit aan te tonen. De loutere vermelding dat zij geen familie meer heeft in Algerije, kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het staat betrokkene vrij voor een terugkeer naar Algerije, een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de

IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene in de marginaliteit zou terechtkomen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat deze kosten integraal dienen terugbetaald te worden aan de IOM wanneer zij binnen een periode van vijf jaar naar België zou terugkeren; deze formule is van toepassing voor alle vreemdelingen die een beroep doen op de bestaande programma's van de IOM en bijgevolg kan voor haar geen uitzondering worden gemaakt. Verder is het aan betrokkene om aan te tonen dat het bijzonder moeilijk of onmogelijk is om terug te keren naar het land van herkomst. Het feit dat betrokkene de eventuele kosten moet terugbetalen kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien ze de terugreis niet bijzonder moeilijk maken.

Het feit dat betrokkene niet over een niet-precaire verblijfstitel beschikt voor eender welk derde land kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien aan betrokkene niet gevraagd wordt zich te begeven naar een derde land. In Algerije is er een Belgische vertegenwoordiging gevestigd zodat zij een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9, al 2 van de wet van 15/12/1980 dient in te dienen bij de Belgische Ambassade te Teheran.

Betrokkene haalt aan dat zij reeds lang in het land verblijft en dat het zodoende onlogisch en onredelijk zou zijn om van haar te verwachten dat zij alles in België in de steek zou laten om deze aanvraag vanuit haar land van herkomst te doen. Betrokkene toont echter niet aan waarom het onlogisch en onredelijk zou zijn haar aanvraag in te dienen via de gewone procedure. Het is aan betrokkene dit aan te tonen. De loutere vermelding volstaat niet om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde element dat het in Algerije niet evident is om binnen een redelijke termijn aan de nodige documenten te geraken, dient opgemerkt te worden dat dit geen buitengewone omstandigheid vormt. Regelmatig zijn er Algerijnen die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke post in Alger. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkenen. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid terwijl dit niet zo is voor andere Algerijnen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige elementen (betrokkene haalt aan dat zij volledig geïntegreerd is, dat zij vloeiend Frans spreekt, dat zij tracht haar kennis van het Nederlands te verbeteren, dat zij vele contacten onderhoudt met Belgische vrienden en bureaus, dat zij zich onze gewoonten en gebruiken eigen gemaakt heeft, dat zij blijf geeft van een grote burgerzin; betrokkene legt een arbeidscontract voor) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoekster eveneens op 19 september 2013 werd betekend, bevat volgende motivering:

"De mevrouw:

Naam, voornaam: [G.F.]

[...],

nationaliteit: Algerije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

3.1. De Raad stelt vast dat verzoekster in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvecht. In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding aan te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Verscheidene vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. In casu toont verzoekster de samenhang tussen de bestreden beslissingen, die elk op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoekster tot enig verblijf is gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk worden. Verzoekster betoogt dat indien de eerste bestreden beslissing wordt vernietigd en het bestuur vervolgens haar aanvraag om machtiging tot verblijf toch zou inwilligen de tweede bestreden beslissing geen grondslag meer heeft. Zij verliest hierbij uit het oog dat de tweede bestreden beslissing in die hypothese wordt opgeheven, doch hieruit niet kan worden afgeleid dat deze beslissing voordien niet rechtsgeldig zou hebben bestaan en toont door uit te gaan van een opeenvolging van hypothesen hoe dan ook niet aan dat de bestreden beslissingen dusdanig verknocht zijn dat het aangewezen is ze samen te behandelen.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, die in casu ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk en dienen enkel de middelen die gericht zijn tegen deze beslissing te worden onderzocht (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

3.2. Gelet op voorgaande vaststelling dient geen standpunt meer te worden ingenomen inzake de door verweerder opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid met betrekking tot het aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van het motiveringsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel. Zij geeft tevens te kennen de eerste bestreden beslissing als een arbitraire beslissing te beschouwen.

Zij stelt het volgende in haar synthesememorie:

”En ce qu'aux termes de la décision attaquée, la partie adverse a décidé, sans autres motifs, de ne pas tenir compte des critères d'appréciation des demandes de séjour qu'elle avait posés à l'occasion notamment de la circulaire du 19 juillet 2009 ;

Alors qu'il appartenait à la partie adverse, sauf à violer les dispositions visées au moyen, d'exposer en quoi elle estimait ne pas devoir tenir compte de ces critères;

2. Développements

A l'occasion de sa demande de séjour, la requérante avait exposé en quoi elle estimait pouvoir répondre à plusieurs critères énoncés par la partie adverse dans le cadre des instructions qu'elle avait données auparavant (séjour en Belgique de plus de cinq ans, permis de travail...). Ces instructions avaient été reprises dans une «circulaire» du 19 juillet 2009.

Subsidiairement, elle avait précisé que même si ces instructions n'étaient pas d'application, le Ministre compétent « pouvait » les prendre en considération.

Or, aux termes de la décision attaquée, la partie adverse n'a pas rencontré les éléments avancés par la requérante, se contentant d'invoquer l'annulation par le Conseil d'Etat de la circulaire en question.

Il est vrai que, par un arrêt du 9 décembre 2009, nr. 198.769, le Conseil d'Etat a annulé la circulaire du 19 juillet 2009 précitée.

Le Conseil d'Etat avait, en effet, considéré que la circulaire visait à modifier l'ordonnement juridique et, plus particulièrement, l'ancien article 9, alinéa 3, et l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980.

Suite à cet arrêt, le Conseil d'Etat a, à plusieurs reprises, considéré que la partie adverse ne pouvait appliquer de manière automatique les critères de la circulaire du 19 juillet 2009 pour considérer que l'étranger demandeur ne respectait pas la condition des circonstances exceptionnelles visée par ces articles (voyez notamment : C.E., 1er décembre 2011, n° 216.651).

Il était donc reproché à l'autorité d'avoir considéré les conditions posées par la circulaire comme des règles contraignantes et ce faisant d'avoir renoncé à son pouvoir d'appréciation discrétionnaire.

Or il appartenait à l'autorité d'apprécier dans quelle mesure la demande de séjour respectait la condition des circonstances exceptionnelles visée par l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980.

Il n'empêche que, nonobstant son annulation, la circulaire précitée traduit une ligne de conduite posée par l'administration à un certain moment quant à l'appréciation des demandes de séjour.

Cette ligne de conduite a été rappelée ultérieurement, même après l'arrêt d'annulation du 9 décembre 2009 et ce notamment sur le site même de l'Office des étrangers.

Sur le site mis en ligne par l'association COORDINATION ET INITIATIVES POUR REFUGIES ET ETRANGERS, il était indiqué :

« L'instruction du 19 juillet 2009, annulée par le Conseil d'Etat, est toujours appliquée, dans la pratique, par l'Office des étrangers aux dossiers introduits sur cette base au cours de l'opération de régularisation de 2009.

Suite à un arrêt du Conseil d'Etat du 5 octobre 2011 (arrêt n° 215.571), l'Office des étrangers a, semble-t-il, changé la motivation de ses décisions et fait de plus en plus souvent référence au fait que « les critères de l'instruction ne sont plus d'application ». Cette nouvelle motivation accentue l'insécurité juridique et suscite l'inquiétude chez les demandeurs et leurs conseils.

L'administration nous assure toutefois que les critères tant temporaires (pour les demandes introduites entre le 15/09 et le 15/12/2009) que permanents continuent bien à être appliqués aux dossiers introduits dans le cadre de l'opération de régularisation.

Si vous recevez des décisions de refus de régularisation dans des dossiers introduits dans le cadre de l'opération de régularisation de 2009 qui ne respecteraient les critères de l'instruction et/ou les informations diffusées dans le cadre de l'opération de régularisation (voir), signalez-les [...]» (pièce n° 2).

Dans le même sens, sur le site de la députée Zoé GENOT, les propos suivants de la Ministre Maggie DE BLOCK sont repris :

« Monsieur le président, chère collègue, je n'ai pas connaissance d'un tel revirement de mon administration dans le traitement des demandes de régularisation qui ont été Introduites en application de l'instruction du 19 juillet 2009.

Si vous avez des doutes fondés quant à certaines décisions de mon administration dans des dossiers qui entrent dans le champ d'application de l'arrêté royal du 7 octobre 2009, portant des dispositions particulières relatives à l'occupation de certaines catégories de travailleurs étrangers; je vous invite à me les faire connaître.

Lorsqu'une campagne de régularisation est décidée et recueille plus de 30 000 demandes, il faut raisonnablement s'attendre à ce que la finalisation d'une telle opération ne puisse se faire en une seule année, ce d'autant plus que de nouvelles demandes, en application de l'article 9bis de la loi sur les étrangers, sont introduites en grand nombre tous ses jours.

Autoriser le séjour de personnes parce-ce qu'elles attendent depuis longtemps une décision quant à leur "demande de régularisation serait donner raison à ceux qui estiment qu'il suffit d'accumuler des années de séjour illégal pour être régularisé. C'est la raison pour laquelle ce critère n'est pas d'application » (pièce n°3).

Sauf à violer le principe de sécurité juridique, les étrangers demandeurs d'un séjour doivent pouvoir se fier à la ligne de conduite annoncée par les autorités à l'occasion du traitement de leur demande de séjour.

A cet égard, le Conseil d'Etat a déjà eu l'occasion de considérer que :

« (...) Que la partie adverse ne pouvait dans ces conditions ignorer l'existence de sa circulaire du 15 septembre 1998 dans la motivation de sa décision d'irrecevabilité de la demande d'autorisation de séjour; que, quelle que soit par ailleurs la valeur juridique qu'il convient de reconnaître à cette circulaire, la partie adverse se devait à tout le moins de considérer qu'il s'agissait là de lignes de conduite qu'elle s'était fixées à elle-même dans l'examen des demandes d'autorisation de séjour en qualité d'étudiant; que la partie adverse devait en conséquence, avant même d'examiner si le demandeur pouvait ou non valablement invoquer des circonstances exceptionnelles susceptibles de justifier l'introduction de la demande de séjour à partir de la Belgique, expliciter, dans la motivation formelle de sa décision, soit les raisons pour lesquelles elle estimait finalement ne pas devoir tenir compte de ces lignes de conduite qu'elle considérait comme illégales, soit les raisons pour lesquelles elle estimait, dans le cas d'espèce, pouvoir déroger aux lignes de conduite qu'elle s'était fixée dans l'exercice de son pouvoir d'appréciation» (C.E., 6 juillet 2001, n° 97.526).

Dans le même sens, la haute juridiction administrative a considéré que :

« Considérant que le requérant paraît pouvoir bénéficier d'une régularisation fondée sur les critères ainsi énoncés dans cette "déclaration ministérielle", critères que les décisions querellées se bornent à ne pas appliquer sous le seul prétexte que cette déclaration "n'a pas le caractère d'une norme de droit";

Considérant; sans doute, que cette "déclaration " n'a pas le caractère d'une norme de droit, mais qu'il convient néanmoins de s'interroger sur sa nature et sur les conséquences qu'il convient d'y attacher;

Considérant qu'à suivre la partie adverse, il ne s'agirait que d'une déclaration d'intention politique, déterminant des "règles" à exécuter par l'Office des Etrangers, mais dénuées de caractère obligatoire et que l'Office pourrait donc respecter, ou non, selon son bon plaisir; qu'une telle institutionnalisation de l'arbitraire administratif est évidemment inadmissible; que les moyens sont sérieux en ce qu'ils invoquent l'arbitraire et l'insécurité juridique, cette dernière admise à R - 26.407 - 8/9 mots couverts par la décision querellée elle-même ("même si elle peut induire en erreur les citoyens quant à sa véritable nature") » (C.E., 10 avril 2006, n° 157.452).

Par conséquent, lorsque, comme en l'espèce, elle se fixe une ligne de conduite, notamment dans le cadre d'une circulaire, l'autorité concernée ne peut se contenter de l'écarter au seul motif qu'elle la

considère comme irrégulière. Il lui appartient de motiver pourquoi dans le cas dont elle saisi, elle estime ne pas devoir tenir compte de cette ligne de conduite.

Force est de constater qu'en l'espèce, une telle motivation est totalement déficiente en l'espèce.

En effet, la partie adverse se borne à rejeter les critères posés dans la circulaire du 19 juillet 2009, arguant de son annulation par le Conseil d'Etat.

Comme cela ressort de ce qui précède, un tel motif n'était pas suffisant.

A aucun moment la partie adverse n'a exposé en quoi les critères non seulement de la durée du séjour en Belgique mais également de l'obtention d'un contrat de travail ne pouvaient dorénavant plus être considérés comme des circonstances exceptionnelles tant au regard du fond de la demande que de sa recevabilité et ce compte tenu de la ligne de conduite qu'elle s'était elle-même fixée. Il faut souligner que, s'agissant de ce dernier critère, celui du contrat de travail, l'absence du demandeur pendant la durée nécessaire pour les démarches dans le pays d'origine pourrait s'avérer problématique quant au maintien de l'emploi obtenu. La partie adverse n'a cependant pas rencontré cette problématique.

3. Les arguments en réfutation de la partie adverse

La requérante considère, tout d'abord, que le fait pour la requérante d'invoquer la violation de l'obligation de motivation matérielle des actes administratifs l'empêcherait d'invoquer la violation de l'obligation de motivation formelle visée à l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980.

Toutefois, le fait que la requérante ait pu identifier les (ou certains) motifs de la décision attaquée n'implique pas que cette décision soit suffisamment compréhensible. Encore faut-il que les motifs invoqués soient pertinents et admissibles ce qui, comme exposé au moyen, n'est pas le cas.

A la vérité, les principes d'obligation matérielle et formelle de motivation des actes administratifs sont complémentaires et non concurrents.

A cette occasion, le Conseil d'Etat a déjà jugé que « le principe de l'obligation de motivation matérielle des actes administratifs, selon lequel tout acte administratif doit être fondé sur des motifs de fait et de droit objectivement admissibles et qui se dégagent soit de l'acte lui-même, soit du dossier administratif constitue par ailleurs un principe général de droit dont la violation peut être invoquée, comme telle, devant le Conseil d'Etat » (C.E., 21 décembre 2004, n° 138.732).

L'absence de motivation formelle d'un acte administratif peut d'ailleurs s'expliquer par le fait que la décision concernée ne repose pas sur des motifs de fait et de droit objectivement admissibles.

La partie requérante était donc en mesure d'invoquer la violation de l'obligation de motivation formelle par la partie adverse.

Ensuite, la partie adverse considère d'une part, que sauf à violer l'autorité de chose jugée de l'arrêt du Conseil d'Etat, la partie adverse ne pouvait qu'écartier la circulaire précitée et d'autre part que la requérante n'aurait pas démontré à suffisance en quoi sa décision serait manifestement déraisonnable. Il est vrai que la partie adverse ne pourrait modifier les critères légaux d'octroi du séjour par exemple en supprimant la condition de recevabilité visée à l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980.

A cette occasion, dans son arrêt du 9 décembre 2009, n° 198.769, le Conseil d'Etat avait estimé qu'il y avait lieu de faire une distinction entre les conditions de recevabilité, impliquant la démonstration des difficultés d'introduire la demande de séjour dans le pays d'origine de l'étranger, et les conditions de fond de cette demande. Selon la juridiction administrative, seul le législateur pouvait supprimer l'une de ces conditions, dont celle de la recevabilité.

Il n'empêche que la notion de circonstances exceptionnelles à l'occasion de l'examen de la condition de recevabilité relève du pouvoir d'appréciation discrétionnaire de l'autorité.

Le censure du Conseil d'Etat ne portait bien évidemment pas sur les critères proposés dans la circulaire en tant qu'ils constituaient une ligne de conduite quant à la manière dont la partie adverse entendait apprécier la notion de circonstances exceptionnelles au stade de l'examen de la recevabilité.

L'annulation de la circulaire, pour des raisons de sécurité juridique, n'enlève rien au fait que la partie adverse a, à un certain moment, exprimé sa ligne de conduite.

Il lui est bien évidemment loisible de s'en départir mais, dans ce cas, doit s'en expliquer.

Comme l'a invoqué la requérante dans sa requête, l'obtention d'un contrat de travail constituait bien un critère permettant de justifier la difficulté pour un étranger de retourner dans son pays d'origine pour effectuer les démarches administratives en vue de l'obtention d'un titre de séjour.

Or, à aucun moment, la partie adverse n'a exposé pourquoi ce critère ne pouvait plus être retenu et ce contrairement à ce qu'elle avait considéré auparavant. Elle s'est, en effet, contentée d'affirmer que la circulaire précitée avait été annulée par le Conseil d'Etat ce qui, au regard de ce qui précède, n'était pas suffisant.

L'absence d'explication de la partie adverse au sujet de ce qui précède révèle que la décision de la partie adverse n'est pas raisonnablement justifiée."

3.2.1. Er dient te worden opgemerkt dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen aanleiding geven tot de vaststelling dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoekster aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Alle door verzoekster aangebrachte gegevens worden hierbij, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze in de eerste bestreden beslissing besproken. Verzoekster toont niet aan dat verweerder enig gegeven dat zij aanvoerde ter onderbouwing van haar standpunt dat buitengewone omstandigheden speelden die het voor haar zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maakten om haar aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure in te dienen onterecht buiten beschouwing liet. De Raad dient te benadrukken dat verzoeksters argumentatie dat zij volledig geïntegreerd is, dat zij vloeiend Frans spreekt, dat zij haar kennis van de Nederlandse taal tracht te verbeteren, dat zij vele contacten heeft met Belgen, dat zij zich de Belgische gewoonten en gebruiken eigen maakte, dat zij blijk geeft van burgerzin en dat zij beschikt over een arbeidscontract door verweerder in aanmerking werd genomen en dat verweerder duidelijk aangaf van oordeel te zijn dat verzoekster door deze gegevens aan te voeren niet aantoont dat er buitengewone omstandigheden zijn die toelaten te besluiten dat zij moeilijk een verblijfsmachtiging kan aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in haar land van herkomst. Hij heeft hierbij aangegeven van oordeel te zijn dat deze elementen slechts dienstig kunnen worden aangevoerd ter staving van de gegrondheid van haar verblijfsaanvraag. De stelling van verweerder dat de door verzoekster aangevoerde integratie, arbeidsbereidheid en opgebouwde vriendschapsbanden niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen worden weerhouden is niet kennelijk onredelijk en is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *"dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend"* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeksters bewering dat verweerder er zich toe beperkte te motiveren dat zij niet dienstig kon verwijzen naar de regeling die was vervat in de instructie van 19 juli 2009 m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009), omdat deze instructie werd vernietigd door de Raad van State mist feitelijke grondslag.

De Raad kan slechts concluderen dat de motivering van de eerste bestreden beslissing pertinent en draagkrachtig is. Zij laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

3.2.2. De door verzoekster aangevoerde schending van materiële motiveringsplicht dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekster beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoekster aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoekster voert aan dat de Raad van State meermaals heeft aangegeven dat verweerder niet vermag te verwijzen naar de instructie van 19 juli 2009 om te besluiten dat een aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk is. Zij gaat met haar kritiek evenwel voorbij aan het feit dat verweerder niet heeft gesteld dat haar aanvraag onontvankelijk is omdat zij niet voldoet aan de criteria die zijn opgenomen in een door de Raad van State vernietigde

instructie, maar omdat de door haar aangebrachte argumentatie niet toelaat te besluiten dat er buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster geeft verder aan dat uit de instructie van 19 juli 2009 wel een soort beleidslijn kan worden afgeleid en deze dus toch nog in zekere mate moet worden gerespecteerd. De Raad kan in dit verband enkel vaststellen dat verweerder correct motiveerde dat de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 de instructie van 19 juli 2009 vernietigde. Aangezien de Raad van State in voormeld arrest vaststelde dat voormelde instructie een miskenning inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en deze instructie ingevolge de vernietiging dient te worden geacht nooit te hebben bestaan kon verweerder er geen toepassing van maken. Verzoekster kan derhalve niet worden gevolgd in haar standpunt dat verweerder toch nog rekening zou dienen te houden met deze instructie en dat deze instructie zou toelaten een andere invulling te geven aan het begrip "*buitengewone omstandigheden*" uit artikel 9bis dan diegene die de wetgever eraan heeft willen geven en die door de rechtspraak werd bevestigd. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft aangegeven dat de instructie van 19 juli 2009 "*integraal is vernietigd*" en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt "*om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen*". Verzoeksters beschouwingen omtrent de rechtspraak van de Raad van State inzake omzendbrieven die niet werden vernietigd en met betrekking tot vermeldingen die op allerhande websites hebben gestaan omtrent aanvragen om machtiging tot verblijf die tussen 15 september 2009 en 15 december 2009 werden ingediend – terwijl zij zelf haar aanvraag indiende op 24 augustus 2011 – en de verklaringen die een staatssecretaris heeft afgelegd omtrent de aanvragen om tot een verblijf te worden gemachtigd die in deze periode werden ingediend doen aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk.

Verzoekster geeft ook te kennen niet akkoord te gaan met verweerders standpunt dat het feit dat zij een arbeidscontract ondertekende op zich geen buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is. Daar uit het door verzoekster voorgelegde arbeidscontract blijkt dat dit contract maar ingaat op het ogenblik dat verzoekster een arbeidskaart heeft verkregen en zij zich op verblijfsrechtelijk vlak in regel stelde en dus niet blijkt dat zij een dringende vacature dient in te vullen is het niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat dit contract enkel dienstig kan worden aangewend ter staving van de gegrondheid van haar aanvraag om machtiging tot verblijf.

De uiteenzetting van verzoekster laat bijgevolg niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet. Evenmin blijkt dat de eerste bestreden beslissing arbitrair is.

3.2.3. Het rechtszekerheidsbeginsel – dat verzoekster ook geschonden acht – houdt in dat een burger erop moet kunnen rekenen dat de overheid de geldende rechtsregels juist en consequent toepast. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd in haar stelling dat verweerder het rechtszekerheidsbeginsel heeft geschonden door te weigeren rekening te houden met de inhoud van een instructie die werd vernietigd door de Raad van State omdat deze een schending inhield van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.2.4. Gelet op de voorgaande vaststellingen kan verzoekster evenmin worden gevolgd in haar stelling dat het vertrouwensbeginsel werd geschonden (cf. RvS 21 november 2012, nr. 221.439). Verzoekster, die werd bijgestaan door een advocaat, wist of behoorde te weten dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd, dat verweerder de criteria vervat in deze richtlijn niet langer kon toepassen en dat uit de inhoud van deze richtlijn geen toezeggingen of beloften konden worden afgeleid. Verzoeksters betoog dat verweerder de criteria van de instructie van 19 juli 2009 nog toepaste met betrekking tot aanvragen die tussen 15 september 2009 en 15 december 2009 werden ingediend leidt niet tot een andere conclusie. Zoals reeds gesteld dateert verzoeksters verblijfsaanvraag immers van 24 augustus 2011. Er moet daarenboven nogmaals worden geduïd dat verzoekster hoe dan ook niet dienstig kan verwijzen naar een vroeger contra legem optreden van verweerder aangezien het vertrouwensbeginsel niet meebrengt dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt doordat in het verleden beslissingen werden genomen met miskenning van een wetsbepaling zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet kan worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een bepaalde periode niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr.104.270).

Het enig middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK